

Lieta C-949/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 31. decembris

Iesniedzējtiesa:

Naczelný Sąd Administracyjny (Polija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 4. novembris

Prasītājs:

M.A.

Atbildētājs:

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.

[..]

RĪKOJUMS

2019. gada 4. novembrī

Naczelný Sąd Administracyjny [Augstākā administratīvā tiesa] [..],

[..]

2019. gada 4. novembrī izskatot

[..]

M.A. kasācijas sūdzību

par *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie* [Vojevodistes administratīvās tiesas Varšavā]

2019. gada 12. marta spriedumu [..] par prasības noraidīšanu

lietā par M.A. prasību

par *Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.* [Polijas Republikas konsuls N.]

2018. gada [..]. jūlija lēmumu Nr. [..]

par vīzas atteikumu,

izdeva šādu rīkojumu:

1. Uzdot šādu prejudiciālu jautājumu Eiropas Savienības Tiesai: Vai Konvencijas, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām [..], 21. panta 2.a punkts, skatīts kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas [..] 47. panta pirmo daļu, ir jāinterpretē tādējādi, ka trešās valsts valstspiederīgajam, kuram tika atteikta ilgtermiņa vīza un kurš nevar izmantot tiesības brīvi pārvietoties citu dalībvalstu teritorijā, kuras izriet no Konvencijas, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, 21. panta 1. punkta, ir jānodrošina tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā?
2. [..] apturēt tiesvedību lietā līdz 1. punktā minētā prejudiciālā jautājuma izskatīšanai. **[oriģ. 1. lpp.]**

PAMATOJUMS

1. Atbilstošās tiesību normas

Atbilstošās tiesību normas ir gan Savienības tiesību normas, gan valsts tiesību normas, kas attiecas uz tiesībām pārsūdzēt konsula pieņemtu lēmumu par valsts vīzas atteikumu.

1.1. Savienības tiesību normas

Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. panta pirmā daļa:

“Ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ievērojot nosacījumus, kuri paredzēti šajā pantā.”

Konvencijas, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām (OV 2000, L 239, 19. lpp.; turpmāk tekstā – “Konvencija, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu”), [ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 265/2010], 18. pants:

“1. Uzturēšanās termiņam, kas pārsniedz trīs mēnešus, paredzētās vīzas (ilgtermiņa vīzas) ir dalībvalsts vīzas, ko izdod kāda no dalībvalstīm saskaņā ar šīs

valsts tiesību aktiem vai Savienības tiesību aktiem. Šādas vīzas izdod, izmantojot vienotu vīzu formu, kāda paredzēta Padomes Regulā (EK) Nr. 1683/95, vīzas tipu ailē norādot ar burtu "D". Tās aizpilda atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 810/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss), VII pielikuma attiecīgajiem noteikumiem.

2. Ilgtermiņa vīzu derīguma termiņš nepārsniedz vienu gadu. Ja dalībvalsts atļauj ārvalstniekam uzturēties ilgāk par vienu gadu, ilgtermiņa vīzu pirms tās derīguma termiņa beigām aizstāj ar uzturēšanās atļauju."

Konvencijas, ar kuru īsteno Šengenas nolīgumu, 21. panta 1. punkts:
[oriģ. 2. lpp.]

"Ārvalstnieki, kam ir kādas dalībvalsts izsniegta derīga uzturēšanās atļauja, var, pamatojoties uz šo atļauju un derīgu ceļošanas dokumentu, brīvi pārvietoties citu dalībvalstu teritorijās ne ilgāk kā 90 dienas jebkuru 180 dienu laikā, ja vien viņi atbilst ieceļošanas noteikumiem, kas minēti 5. panta 1. punkta a), c) un e) apakšpunktā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 562/2006 (2006. gada 15. marts), ar kuru ievieš Kopienas Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss), un ja vien viņi nav iekļauti attiecīgās dalībvalsts brīdīnājumu sarakstā."

Konvencijas, ar kuru īsteno Šengenas nolīgumu, 21. panta 2.a punkts:

"Tiesības brīvi pārvietoties, kas ir paredzētas 1. punktā, attiecas arī uz ārvalstniekiem, kuriem ir kādas dalībvalsts izsniegta derīga ilgtermiņa vīza, kā paredzēts 18. pantā."

1.2. Valsts (Polijas) tiesību akti

2013. gada 12. decembra *Ustawa o cudzoziemcach* [Likuma par ārvalstniekiem] (*Dz. U.*, 2018, poz. 2094, ar grozījumiem, turpmāk tekstā – "Likums par ārvalstniekiem") 75. pants:

1. Atteikums izdot valsts vīzu tiek noformēts lēmuma veidā.

2. Lēmumu par valsts vīzas atteikumu izsniedz uz veidlapas."

Likuma par ārvalstniekiem 76. pants:

"1. Par lēmumu par Šengenas vīzas vai valsts vīzas atteikumu, ko izdeva:
1) konsuls – [tam] ir iesniedzams pieteikums par lietas pārskatīšanu; [..]"

2002. gada 30. augusta *Ustawa – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* [Likums par tiesvedību administratīvajās tiesās] (*Dz. U.*, 2018, poz. 1302, ar grozījumiem; turpmāk tekstā – "Likums par tiesvedību administratīvajās tiesās") 5. pants:

"Administratīvo tiesu jurisdikcijā neietilpst lietas: [..]"

4) par vīzām, kuras izsniedz konsuli, izņemot vīzas: **[oriģ. 3. lpp.]**

a) kuras ir norādītas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 810/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss) (OV L 243, 15.09.2009., 1. lpp., ar turpmākajiem grozījumiem), 2. panta 2.–5. punktā,

b) kuras ir izsniegtas ārzemniekam, kurš ir Eiropas Savienības dalībvalsts pilsoņa ģimenes loceklis, Eiropas Brīvās tirdzniecības līguma (EBTA) dalībvalsts – Eiropas Ekonomikas zonas līguma līgumslēdzējas – pilsoņa ģimenes loceklis vai Šveices Konfederācijas pilsoņa ģimenes loceklis 2006. gada 14. jūlija *ustawa o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin* [Likuma par Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņu un viņu ģimenes locekļu ieceļošanu Polijas Republikas teritorijā, uzturēšanos šajā teritorijā un izceļošanu no tās] (*Dz. U.*, 2017, poz. 900, un 2018., poz. 650) 2. panta 4. punkta izpratnē.

[..]”

Likuma par tiesvedību administratīvajās tiesās 58. panta 1. punkta 1. apakšpunkts: “Tiesa noraida sūdzību: ja tā neietilpst administratīvajās tiesās kompetencē [..]”.

2. Lietas faktiskie apstākļi

2.1. Procedūra pie konsula

M.A. (turpmāk tekstā – “prasītājs”) 2018. gada [..]. jūlijā iesniedza Polijas Republikas konsulam (turpmāk tekstā – “konsuls”) pieteikumu par valsts vīzas izsniegšanu, norādot, ka vēlas uzsākt divu gadu otrā akadēmiskā cikla studijas Polijā. Ar 2018. gada [..]. jūlija lēmumu konsuls atteicās izsniegt valsts vīzu. Izskatījis prasītāja pieteikumu par lietas pārskatīšanu, konsuls 2018. gada [..]. jūlijā atkārtoti atteicās izsniegt vīzu, jo neesot ticis pamatots plānotās uzturēšanās mērķis vai apstākļi.

2.2. Tiesvedība administratīvajās tiesās

2.2.1. Prasītājs pārsūdzēja *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie* [Vojevodistes administratīvajā tiesā Varšavā] (pirmās instances tiesā) konsula lēmumu par atteikumu izsniegt valsts vīzu. Pamatojot pārsūdzības par šādu lēmumu iesniegšanas administratīvajā tiesā pieņemamību, prasītājs, cita starpā, atsaucās uz Eiropas Savienības Tiesas 2017. gada 13. decembra spriedumu lietā C-403/16 *El Hassani* (ECLI: EU:C:2017:960). Prasītājs apgalvoja, ka sprieduma rezolūtīvo daļu varētu **[oriģ. 4. lpp.]** piemērot arī izskatāmajai lietai, jo lietas faktiskie un tiesiskie apstākļi esot līdzīgi.

Atbildot uz prasību, konsuls lūdza to noraidīt administratīvās tiesas jurisdikcijas neesamības dēļ.

2.2.2. Ar 2019. gada 12. marta spriedumu pirmās instances tiesa [...] noraidīja prasību.

Pirmās instances tiesa norādīja, ka lieta neietilpst administratīvās tiesas kompetencē. Atsaucoties uz Likuma par tiesvedību administratīvajās tiesās 5. panta 4. punktu, redakcijā, kas bija spēkā apstrīdētā lēmuma izdošanas dienā, tiesa konstatēja, ka uz lēmumu par atteikumu izsniegt valsts vīzu neattiecas šajā noteikumā norādītie izņēmumi, un tāpēc to nevar pārbaudīt administratīvā tiesa. Attiecībā uz prasībā norādīto Tiesas 2017. gada 13. decembra spriedumu lietā *El Hassani* C-403/16, minētā tiesa uzskatīja, ka tas attiecas uz Šengenas vīzu, turpretim aplūkojamajā lietā prasītājs pieteicās valsts vīzai, kura tiek izsniegta saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

2.2.3. Kasācijas sūdzībā par iepriekšminēto spriedumu tika norādīts, ka tika pārkāpti procesuālie noteikumi, t.i., Likuma par tiesvedību administratīvajās tiesās 58. panta 1. punkta 1. apakšpunkta noteikumi, kuriem var būt būtiska ietekme uz lietas rezultātu, kļūdaini pieņemot, ka konsula lēmums par atteikumu izsniegt valsts vīzu nevar tikt pārbaudīts tiesā, un tādējādi nepamatoti noraidot prasību par konsula lēmumu. Tāpat prasītājs norādīja, ka šaubas šajā sakarā esot jāizkļied Eiropas Savienības Tiesai.

2.2.4. Atbildot uz kasācijas sūdzību, konsuls lūdza to noraidīt saistībā ar Likuma par tiesvedību administratīvajās tiesās 5. panta 4. punkta saturu, kurā pēc grozīšanas atbilstīgi Tiesas spriedumam lietā C-403/16 *El Hassani*, ir paredzēta iespēja administratīvajā tiesā celt prasību par atteikumu izsniegt Šengenas vīzu, nevis valsts vīzu. Konsuls uzsvēra, ka Vīzu kodeksa noteikumi nav piemērojami valsts vīzām, kuru izsniegšanas kārtību reglamentē valsts tiesību akti. Atsaucoties uz *Naczelný Sąd Administracyjny* [Augstākās administratīvās tiesas] 2014. gada 22. janvāra spriedumu, [...] tas norādīja, ka šīs divas tiesību sistēmas nevajadzētu sajaukt vienu ar otru. Lēmums par atteikumu izsniegt vīzu, kas minēts Vīzu kodeksa 32. panta 3. punktā, tātad esot jāsaprot tikai kā lēmums par atteikumu izsniegt vīzu Vīzu kodeksa nozīmē. Šāda interpretācija atbilstot Tiesas judikatūrai. Spriedumā lietā C-638/16 [oriģ. 5. lpp.] *PPU*, X un X (ECLI:EU:C:2017:173, 40.–47. lpp.) Tiesa nosprieda, ka, tā kā līdz šai dienai Savienības likumdevējs nav pieņēmis nevienu tiesību aktu, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā – “LESD”) 79. panta 2. punkta a) apakšpunktu, par nosacījumiem, ar kādiem dalībvalstis izsniedz vīzas vai ilgtermiņa uzturēšanās atļaujas trešo valstu pilsoņiem humānu apsvērumu dēļ, uz pamatlietā aplūkotajiem pieteikumiem attiecas vienīgi valsts tiesības. Šī iemesla dēļ pamatlietā aplūkoto situāciju nereglamentē Savienības tiesību akti.

3. Prejudiciālā jautājuma pamatojums

3.1. Prejudiciālā jautājuma pieņemamība

Naczelny Sąd Administracyjny ir valsts tiesa, kuras nolēmumus saskaņā ar Polijas tiesību aktiem nevar pārsūdzēt LESD 267. panta trešās daļas izpratnē. Tiesību jautājuma formulējuma pamatā ir šaubas par to Savienības tiesību normu pareizu interpretāciju, kuri ir obligāti jāpiemēro pareizai strīda atrisināšanai valsts tiesā apturētajā tiesvedībā.

3.2. Prejudiciālā jautājuma pamatojums

3.2.1. Saskaņā ar 1960. gada 14. jūnija *ustawa – Kodeks postępowania administracyjnego* [Administratīvā procesa kodekss] (*Dz.U.*, 2018, poz. 2096, ar grozījumiem, turpmāk tekstā – “Administratīvā procesa kodekss”) 3. panta 2. punkta 4. apakšpunktu šī kodeksa noteikumus nepiemēro tiesvedībām lietās, kas ir Polijas diplomātisko pārstāvniecību un konsulāro dienestu kompetencē, ja vien īpašos noteikumos nav noteikts citādi. Procedūra pie konsula par valsts vīzas izsniegšanu tika veikta saskaņā ar 2015. gada 25. jūnija *ustawa – Prawo konsularne* [Konsulārā likuma] (*Dz.U.*, 2017, poz. 1545, ar grozījumiem, turpmāk tekstā – “Konsulārais likums”) noteikumiem. Konsulārā likuma 88. pantā ir paredzēts, ka attiecīgā persona var pārsūdzēt konsula lēmumu augstākas instances iestādei, savukārt saskaņā ar šī likuma 94. pantu īpašos noteikumos paredzētajos gadījumos attiecīgā persona var iesniegt konsulam pieteikumu par lietas pārskatīšanu, ko iesniedz 14 dienu laikā no dienas, kad lēmums tika izsniegts attiecīgajai personai. Šāds īpašais noteikums esot paredzēts Likumā par ārzemniekiem, kura 76. panta 1. punkta 1. apakšpunktā ir paredzēts, ka par konsula izdotu lēmumu par atteikumu izsniegt Šengenas vai valsts vīzu [tam] var iesniegt pieteikumu par lietas pārskatīšanu. Pēc lietas atkārtotas izskatīšanas konsuls izdod galīgu lēmumu, kurš nav **[oriģ. 6. lpp.]** pārsūdzams citā administratīvā iestādē, un valsts vīzas gadījumā tas nav pārsūdzams tiesā.

3.2.2. Izskatāmajā lietā tiesas pārbaude tika izslēgta saskaņā ar Likuma par tiesvedību administratīvajās tiesībās 5. panta 4. punktu, saskaņā ar kuru administratīvo tiesu kompetencē nav skatīt lietas par konsulu izsniegtām vīzām. Šajā jomā likumā ir paredzēti izņēmumi.

No Likuma par tiesvedību administratīvajās tiesībās 5. panta 4.b punkta izriet, ka prasību administratīvajā tiesā par konsula lēmumu par atteikumu izsniegt vīzu var celt ārzemnieks, kurš ir Eiropas Savienības dalībvalsts, Eiropas Brīvās tirdzniecības līguma (EBTA) – Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu līgumslēdzēja valsts – vai Šveices Konfederācijas pilsoņa ģimenes loceklis *ustawa o wjeździe na terytorium RP* [Likuma par ieceļošanu Polijas Republikā] 2. panta 4. punkta izpratnē.

Tiesas 2018. gada 13. decembra sprieduma lietā *El Hassani* rezultātā 2019. gada 4. martā stājās spēkā Likuma par tiesvedību administratīvajās tiesībās 5. panta 4.a punkts, kurā piešķirtas tiesības celt prasību tiesā arī tad, ja konsula lēmums attiecas uz vīzu, kas ir minētā Vīzu kodeksa 2. panta 2.–5. punktā, t.i., Šengenas vīzu.

Tomēr šis grozījums neattiecas uz lēmumu par atteikumu, kurš ir valsts tiesas strīda priekšmets. Konsula lēmums par atteikumu izsniegt valsts (ilgtermiņa) vīzu ārzemniekam saskaņā ar valsts tiesību aktiem nevar tikt pārbaudīts tiesā.

3.2.3. Iesniedzējtiesa uzskata, ka jautājums par šāda atteikuma lēmuma apstrīdēšanas tiesā iespējas izslēgšanas, kas ir paredzēta valsts administratīvo tiesu procedūrā, piemērošanas pieņemamība ir jāizvērtē, ņemot vērā no Eiropas Savienības tiesībām izrietošās norādes.

Tomēr valsts tiesa nav pārliecināta, vai Savienības tiesībās ir paredzēta prasība nodrošināt tāda paša līmeņa aizsardzību attiecībā uz valsts (ilgtermiņa) vīzām, kā tas attiecībā uz Šengenas vīzām izriet no iepriekš minētā sprieduma *El Hassani* lietā.

Šīs šaubas galvenokārt ir saistītas ar atšķirīgo noregulējumu Savienības tiesību normās par ārzemnieka tiesībām attiecībā uz iespēju apstrīdēt atteikuma lēmumus dažādu veidu vīzu jomā. Kā izriet no sprieduma *El Hassani* lietā, pienākums valsts tiesību aktos paredzēt iespēju ierosināt tiesā lietu par galīgo lēmumu par [oriģ. 7. lpp.] atteikumu izsniegt vīzu izriet no Hartas 47. pantā noteiktā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa. Tiesa ir skaidri norādījusi, ka tad, ja dalībvalsts pieņem lēmumu par atteikumu izsniegt vīzu saskaņā ar Vīzu kodeksa 32. panta 1. punktu, tiek piemēroti Hartas noteikumi.

Ilgtermiņa vīzu izsniegšanas procedūra, atšķirībā no Šengenas vīzām, nav reglamentēta Savienības tiesību aktos. Kā Tiesa ir skaidri norādījusi, tā kā Savienības iestādes nav pieņēmušas saistošus aktus, pamatojoties uz LES 79. panta 2. punkta a) apakšpunktu, uz pieteikumu par ilgtermiņa vīzu un uzturēšanās atļaujas izsniegšanu dalībvalstu pilsoņiem humānu apsvērumu dēļ attiecas valsts tiesības (skat. spriedumu lietā *X un X*, 44. punkts).

Tomēr Tiesas paustā nostāja, iesniedzējtiesas ieskatā, nesniedz viennozīmīgu atbildi par šaubām, vai attiecībā uz valsts vīzām ir iespējams izslēgt pienākumu nodrošināt tiesību aizsardzību tiesā atbilstoši Hartas 47. pantam.

3.3. Iesniedzējtiesas šaubu pamatojums

3.3.1. Iesniedzējtiesa šaubās par Konvencijas, ar kuru īsteno Šengenas nolīgumu, 21. panta 2.a punkta, skatīts kopā ar Hartas 47. panta pirmo daļu, interpretāciju attiecībā uz to, vai minētajā normā ir noteiktas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā gadījumos, kad konsuls atsakās izsniegt valsts vīzu. Saskaņā ar Hartas 45. panta 2. punktu tiesības uz brīvu pārvietošanos var tik piešķirtas trešās valsts valstspiederīgajam, kurš likumīgi dzīvo kādās dalībvalsts teritorijā. Šādas tiesības tika noteiktas Konvencijas, ar kuru īsteno Šengenas nolīgumu, 21. panta 2.a punktā tām personām, kurām ir derīga ilgtermiņa vīza. Konvencija, ar kuru īsteno Šengenas nolīgumu, ir daļa no Šengenas likumdošanas *acquis* un ir indivīda tiesību avots. Priekšnoteikums, lai izmantotu tiesības uz brīvu pārvietošanos, ir ilgtermiņa vīzas saņemšana. Lēmums par atteikumu izsniegt ilgtermiņa vīzu liedz

izmantot tiesības uz brīvu pārvietošanos Šengenas zonā, kuras izriet no Savienības tiesību aktiem. Savukārt saskaņā ar Hartas 47. panta pirmo daļu ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. **[oriģ. 8. lpp.]**

3.3.2. Saskaņā ar efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt indivīda tiesību, kuras izriet no Savienības tiesību aktiem, aizsardzību, tostarp nodrošināt iedarbīgu piekļuvi tiesai, rīkojoties saskaņā ar dalībvalstu procesuālās (institucionālās) autonomijas principu. Dalībvalstu procesuālā autonomija ir saprotama kā dalībvalsts kompetence neregulēt tiesu jurisdikciju un tiesvedības, kuru mērķis ir izskatīt prasības, kuras ir balstītas uz Savienības tiesību aktiem, ievērojot līdzvērtības un efektivitātes principus (skat. Tiesas spriedumus: 1976. gada 16. decembris, *Rewe*, 33/76, ECLI:EU:C:1976:188; *Comet*, 45/76, ECLI:EU:C:1976:191). Dalībvalstīm konkrētajā gadījumā piešķirtās rīcības brīvības apjomu, nosakot no Savienības tiesībām izrietošo tiesību aizsardzības principus un procedūru, ietekmē pienākums ievērot Hartas 47. punkta pirmā daļu. Nosakot aizsardzības standartu, ir jāņem vērā Tiesas nostāja, saskaņā ar kuru efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips ir vispārējs Savienības tiesību princips, kurš izriet no visām dalībvalstīm kopējām konstitucionālajām tradīcijām un ir nostiprināts Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantā (tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu) un 13. pantā (tiesības uz efektīvu aizsardzības nodrošinājumu) (skat. Tiesas spriedumu, 2007. gada 13. marts, *Unibet*, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163, 37. punkts). Kā izriet no sprieduma lietā *El Hassani*, C-403/16, pienākums ievērot Hartas 47. pantā noteikto efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu attiecas arī uz procesuālajiem noteikumiem par iespēju pārsūdzēt valsts tiesā lēmumu par atteikumu izsniegt Šengenas vīzu.

Pienākums ievērot Hartas 47. pantu aplūkojamajā lietā var tikt pamatots ar Konvencijas, ar kuru īsteno Šengenas nolīgumu, 21. panta 2.a punkta formulējumu, kurā ārvalstniekiem, kuriem ir izsniegta ilgtermiņa (valsts) vīza, ir paredzētas tiesības uz brīvu pārvietošanos. Valsts vīza ir viens no iespējamiem līdzekļiem, kurš sniedz ārvalstniekam iespēju izmantot tiesības uz brīvu pārvietošanos, un kā tāda tā būtiski neatšķiras no tādu tiesību izmantošanas, kuras izriet no trešās valsts valstspiederīgajam izsniegtas Šengenas vīzas. Atšķirības starp valsts vīzu un Šengenas vīzu piešķiršanas detalizētajiem aspektiem, priekšnosacījumiem vai kārtību, iesniedzējtiesas ieskatā, nemaina faktu, ka abi šie vīzu veidi attiecas uz tādu pašu tiesību izmantošanu, kuras ārzemnieks gūst no Savienības tiesību aktiem. Neiespējamība pārsūdzēt **[oriģ. 9. lpp.]** tiesā galīgo lēmumu par atteikumu izsniegt valsts vīzu tādējādi var būt Savienības tiesību pārkāpums, jo īpaši tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kuras ir paredzētas Hartas 47. panta pirmajā daļā, pārkāpums. Šāda situācija nozīmē, ka tiesību aizsardzības līmenis ir atkarīgs no vīzas veida, kuram ārvalstnieks ir pieteicies, neskatoties uz to, ka katrs vīzu veids sniedz tam tiesības uz brīvu pārvietošanos dalībvalstu teritorijā. Tādēļ iesniedzējtiesai ir radušās šaubas, vai tas neizraisīs diskrimināciju pret trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri piesakās valsts vīzām.

Iesniedzējtiesa uzskata, ka, ņemot vērā iepriekš minēto nepieciešamību nodrošināt tiesību atbilstošu aizsardzību tiesā, kuras izriet no Savienības tiesībām, var apgalvot, ka analogisks tiesību aizsardzības līmenis būtu jānodrošina arī attiecībā uz lēmumu par atteikumu izsniegt valsts vīzu.

Tomēr valsts tiesa nav pārliecināta, vai šī nostāja ir pareiza, jo pastāv būtiskas procesuālo noteikumu atšķirības saistībā ar Šengenas vīzu un valstu vīzu izsniegšanu.

4. Valsts tiesas viedoklis

Valsts tiesa uzskata, ka Konvencijas, ar kuru īsteno Šengenas nolīgumu, 21. panta 2.a punkta, skatīta kopā ar Hartas 47. panta pirmo daļu, formulējums, šķiet, norāda uz nepieciešamību ārzemniekam, kurš piesakās uz valsts vīzu, nodrošināt tiesības pārsūdzēt lēmumu par atteikumu kompetentajā tiesā.

Tomēr, tā kā Tiesas judikatūrā šis jautājums nav ticis viennozīmīgi atbildēts, lai apstiprinātu, ka minētā iesniedzējtiesas nostāja ir pareiza, ir nepieciešams saņemt atbildi uz prejudiciālo jautājumu, kurš ir ietverts šajā lēmumā.

5. Kopsavilkums

Izklāstītās šaubas, kuras ir saistītas ar Konvencijas, ar kuru īsteno Šengenas nolīgumu, 21. panta 2.a punkta, skatīta kopā ar Hartas 47. pantu, pamato prejudiciāla jautājuma uzdošanu Tiesai atbilstīgi LESD 267. panta trešajai daļai. Iepriekš minēto noteikumu pareizā interpretācija nodrošinās iespēju izvērtēt, vai Likuma par tiesvedību administratīvajās tiesās 58. panta 1. punkta 1. apakšpunkts tika pārkāpts, kā tas tika norādīts kasācijas sūdzības pamatā. Tādēļ **[oriģ. 10. lpp.]** prejudiciālais nolēmums ir vajadzīgs valsts tiesā apturētās lietas izlemšanai.

6. Tiesvedības administratīvā tiesā apturēšana

[..]